

POLARIS

Fotka: Táborová fotka

S podnadpisem: Trénování a závodění o letních prázdninách

Události: Áčka a béčka v Přemyslově, JML v Mokré-Horákov, Republikový festival žactva, MČR na klasické trati, Jukola, Béčka ve Vojtiškově, střeční závod štafet, JML ve Střelcích, Mistrovství Evropy dorostu, Veteraniáda ČR, Cena střední Moravy, Juniorské mistrovství světa, H.S.H Vysočina cup, Grand prix Silesia, JLL na Špilberku, O-Adventure, soustředění v Itálii, soustředění Bohémka, Zlínský Škrpál, JLL v Jundrově, Světový pohár v Česku, Czech O-Tour, tábor v Jizerských horách, Interkompas, pořádání JML v Hodoníně

Obsah

Úvod.....	2
Áčka a béčka v Přemyslově.....	3
JML v Mokré-Horákov.....	3
Republikový festival žactva.....	4
MČR na klasické trati.....	4
Jukola.....	5
Béčka ve Vojtíškově.....	6
Středeční závod štafet.....	7
JML ve Střelcích.....	8
Mistrovství Evropy dorostu (MED/EYOC).....	8
Veteraniáda ČR.....	8
Cena střední Moravy.....	10
Juniorské mistrovství světa (JWOC).....	10
H.S.H. Vysočina Cup.....	11
Grand prix Silesia.....	11
JLL na Špilberku.....	12
O-Adventure.....	13
Soustředění v Itálii a Slovinsku.....	13
Soustředění Bohémka.....	14
Zlínský Škrpál.....	15
JLL v Jundrově.....	15
Světový pohár v Česku.....	16
Czech O-Tour.....	17
Tábor v Jizerských horách.....	17
Interkompas.....	18
Pořádání JML v Hodoníně.....	19

Úvod

Listí na stromech již mění svou barvu a to znamená jediné, že pro spoustu lidí začíná nejméně oblíbené roční období – podzim. Na druhou stranu podzim většinou přináší velmi příjemné počasí na běhání a různé další sportování. Tento díl Polarisu ale ještě přináší ohlédnutí za létem a letními prázdninami, respektive za vícedenními závody, celosvětovými závody, soustředěními a táborem. Věřím, že všichni si léto svým způsobem užili. Teď se nabízí záludná otázka, neunikly vám během různých letních aktivit nějaké novinky ze světa orientáku? Ať už to jsou nějaké výsledky, zážitky nebo jen touha mít všeobecný přehled o orientáku. Pokud ano, nemusíte být smutní, protože se to v tomto díle vše dočtete.

Dostalo se k vám, že byly naše oddílové barvy vidět na největším štafetovém závodě na světě nebo že máme v oddíle mistra Evropy dorostu na klasické trati? Zajímalo by vás, jak si veteráni poradili s Veteraniádou nebo jaké bylo kolo světového poháru v Česku z pohledu závodníka i diváků?

Odpovědi na tyto otázky a spoustu dalších zajímavých článků najdete na následujících stránkách. Přeji vám pěkné čtení.

Julie Finstrlová

Áčka a béčka v Přemyslově

Posledný májový víkend sa uskutočnili v lyžiarskom stredisku Přemyslov dvojkolové preteky rebríčku-A, v prostredí krásnych ale drsných Jesenníckých hôr.

V sobotu čakala na pretekárov krátka trať v teréne s množstvom umelých kôpiek a kamenných útvarov, ktoré preverili technické zdatnosti účastníkov. V nedeľu bola výzvou klasická trať, kde rozhodovala fyzická zdatnosť a schopnosť vybrať najefektívnejšiu variantu v prípade dlhých postupov, presne tak, ako to na klasickej trati má byť. Myslím si, že ne jeden pretekár odchádzal domov spokojný s tým, čo zažil v lese, no za to podľa mňa každý jeden odchádzal domov zničený a unavený. Atmosféra v centre a zhromaždisku bola veľmi príjemná a mne osobne sa prostredie veľmi páčilo, najmä výhľad z údolia na Praděd. Počas času stráveného v lese na krátkej som sa cítil poväčšinou spokojne a myslím, že každá orientácka duša to mala podobne. Po pretekoch sme sa presunuli do telocvične v Šumperku, kde som na večer vybral obhliadnuť historické centrum mesta a potom pekne späť regenerovať na ďalší deň.

Ráno nás autobus odviezol späť do centra, kde na nás čakala výživná klasika s horskou premiou. Jediné okamihy, kedy ma dobehli negatívne pocity hnevu a zúfalosti, nastali počas klasickej trate v elitnej kategórii v oblasti 6., 7. a 8. kontroly, kde si nás staviteľ vychutnal a poslal nás do totálne za...rastenej oblasti s kamenitým podkladom. S mojimi výsledkami som už tak spokojný nebol, chybyčky se vloudili. Obidva dni som mal na viac, ale neukázal som to.

Najlepším zážitkom bol nie až tak častý úkaz, kedy sa obidva dni úspešne zúčastnil pretekár, ktorému bola vypísaná kategória až H90B! Ak mám nejaké životné ciele, tak rozhodne medzi ne zvažujem pokus o dosiahnutie podobného skillu.

Na záver si myslím, že je v poriadku povedať, že išlo o veľmi podarený a hlavne mapovo aj fyzicky prínosný orientácky víkend, ktorý nám zanechal o zopár krajších spomienok naviac.

Adam Jonáš

JML v Mokré-Horákov

Závody v Mokré jsem si moc užila. Trať byla pěkně postavená a kontroly dobře schované. Než jste vyběhli, mohli jste si zahrát míčové hry na pískovém hřišti, nebo ochutnat různé buchty, které napekli pořadatelé závodu. Na konci dlouhé cesty na start čekala na každého voda nebo džus.

JML v Mokré-Horákov

V lese bylo hodně hustníků, občas i trocha „bílého“ lesa. Některé kontroly mi daly hodně zabrat, ale nakonec jsem je našla všechny. Když jsem doběhla do cíle, dostala jsem studenou osvěžující vodu.

Na shromaždišti jsem si dala šmoulovou zmrzlinu a dlužím Estě ještě peníze. Krátce po vyhlášení náš oddíl odjel autobusem směrem domů. Závody byly skvělé, ani mi nevadilo, že bylo takové vedro. Doma jsem si pak nakreslila, jak by měl vypadat pěkný les...

Jolana Baševá

Republikový festival žactva

Jak asi všichni víte, tak ve dnech 10. - 11. června se uskutečnil festival žactva, který se letos konal v Medlánkách. Bydleli jsme ve škole ZŠ Hudcova. Konalo se to přes celý víkend.

V sobotu dopoledne jsme běželi sprint. A potom jsme měli čas na oběd nebo jako volno a odpoledne byl orieňtácký pětiboj. Disciplíny byly - domeček jedním tahem, bludiště, pamatovák, super pípač a jako poslední překážková dráha. Největší problém jsem měla s bludištěm, protože jsem ho diskla, a ani při tom nevím, jak se mi to povedlo.

V neděli jsme se přesunuli do Řečkovic a odběhali jsme tam štafety. Od nás z oddílu se v kategorii DH12 na prvním místě umístila štafeta, ve které běželi - Kamča Beránková, Vojta Kozák, Fána Koča a Marie Králová. V DH14 se na pátém místě umístila štafeta, kde běželi – Thea Coufalová, Matěj Toman, Radek Florián a Eva Marková. Byl to super víkend a moc jsem si ho užila.

Denisa Finstrlová

MČR na klasické trati

Druhý červnový víkend náš oddíl společně s Beta Ursus v Neslovicích MČR na klasické trati. Po delší době se neběželo ve skalách či kamenech, ale v klasickém jihomoravském terénu, který nabízel spousty rozmanitých porostů, strmá údolí padající do Boskovické brázdy a dlouhé táhlé kopce přímo od řeky Bobravy. Všichni pořadatelé odvedli velký kus práce, za což jim za všechny závodníky, kteří se nemohli podílet na pořádání, patří velký dík a obrovská poklona.

Shromaždiště bylo parádní a nechybělo na něm jak dobré občerstvení, (o kterém jsem se přesvědčil po doběhu krásně vychlazeným pivkem a grilovaným steakem), tak i dostatek Toi-Toiek.

MČR na klasické trati

Stavitelé Pavel Ptáček a Standa Mokřý se výborně trefili do směrných časů a jak kvalifikace, tak i finále nabízely spousty zajímavých voleb postupů, a téměř na každou kontrolu bylo co řešit. Velkou poklonu udělal i sám velký Běda: „Postupy mezi kontrolami nabízely řadu variant tak, jak to na klasické trati má být“. Pánové, klobouček, bylo to opravdu supr! Zajímavější klasiku jsem hodně dlouho neběžel.

A jak se v mistrovských kategoriích dařilo barvám ZBM? V mužích největší úspěch zaznamenal Milda, který dlouhou dobu proháněl Křivdiče, a nakonec z toho bylo stříbrná medaile, hezky běžel také Mára a Adam Jonáš, kteří uzavírali 9. a 10. místem TOP10. Svoji první pořádnou mužskou klasiku si odbyl také Cáchym, který si z tratě jistě odnesl spoustu zážitků a chuť do dalšího tréninku. V ženách nám to sice necinklo, ale za zmínku jistě stojí 9.místo Johanky a bojovnost Gáby a Terky, které se seřadily na 25. a 26. místě. V juniorkách se na 11. a 12. místě seřadily Klárka s Maky. Ve starším dorostu závod jistě podle představ nevyšel Kučimu, který určitě pomýšlel na nejvyšší příčky, ale i tak obsadil hezké 7.místo. V D18 pak s 11.místem může být jistě spokojená Eliška Tomanová. V mladším dorostu obsadil pěkné 8. místo Martin Bulíčka a 43.místem ho ve stejné kategorii doplnil Filip Marek a v dívkách pak 67. místem Evička Hiklová.

Děkuji všem závodníkům a hlavně pořadatelům za skvělou reprezentaci ZBM. Opět se ukázalo, že Žabiny pořádat závody opravdu umí! Žabinyyyyy!

„RoadToEYOC2025“

Marek Minář

Jukola

“Don't touch your map! You may be disqualified!”

Konečně jsem našel naše číslo: 1049. Žádná jiná mapa tam není, však jsem taky potkal Adama v koridoru jdoucí proti mě, když předal Pavlovi. Něco finského a všichni berou mapy. Tak taky, ale nerozbalovat. Trochu panika, lidi začínají procházet dopředu, tak se také posouvám. Překvapivě tu vidím i dost holek. Hezké na 15 km. Muzika ani není slyšet, ale start je hlasitý! Uf, je to tady!

Tý vole! To je plachta!

Dáv se dávat do pohybu a ani není problém se proplétat dopředu. Někdo mě tlačí, ale odběhnu mu, pak najednou had odbočí, startovní lampion? Spíše tuším, než že bych ho viděl. Nacházím se a první kontrola není ani moc daleko, spíše blízko. Kam se podívám, přede mnou lidi, za mnou lidi. Tak spíše hlídám směr, jasný, teď jsem tady a tu cestu přebíháme tady. Tak teď se zanořit do hustníku, jedna vodoteč, druhá, všichni jdou vlevo, tak asi jsem moc vpravo, odbočuji a poprvé vrážím emitku do stojanu. Bliká, ale chci ji tam mít aspoň chvíli, ale to už jsem vyhozený, a tak běžím s balíkem dál. Přeskakuji ve vláčku z jednoho místa na druhé, jsem přeskakován, občas přecházím do chůze nebo hledám cestu podrostem, ale cestička je vždy rychlejší. Další kontrola a další. Byl to správný kód? Bylo to jasné, ale člověk nemá chvíli čas, vracím se tři kroky a číslo sedí. Ztrácím 10 míst a musím se dostat zpět!

První občerstvovačka, nepohrdnu a dávám si Jukola drink, ale není čas ztrácet čas. Kontrola je hned vedle a pak delší postup. Tentokrát už jdu spíše po sobě a trochu nechávám cestičky bokem, ale na paseku se zase sbíháme a šutr pod srázkem je jasný jak facka. Zase nějaká baba mi utíká. Ale tyhle ponožky jsme už viděl. A asi ještě uvidím.

Jukola

Emitkou už razím jako profík, na 50 procent se trefuji a nelámu si ruku. Na kontrolách už ale není stres a mohu ji tam v klidu dvě tři vteřiny podržet.

"Don't stop me now, Yes, I'm havin' a good time..."

Sakra, kde se to tu vzalo? Snažím se Queeny dostat z hlavy, to zavání průšvihem!

"Don't stop me now!"

Sakra, orazil jsem tu kontrolu před občerstvovačkou? Ale jistě, ale pro sichr se vracím proti proudu. 30 metrů a balík mi utíká. Ale zvyklal jsem dalšího borce a tak ji razíme ještě jednou spolu. No, jdeme sami a já musím mapovat, sakra. Trochu uděláme smyčku a ke kontrole se noříme z jiného směru. Ale asi ne tak špatně, protože tu je (další? náš?) balík. Začínáme se vracet, půlka tratě za mnou, a já se stále cítím dost fit. V zadní kapsičce mám vajíčko, nebojte, bylo na tvrdo. Ale asi na něho nepřijde. Dlouhý postup, tukačka dalších kontrol, vidím další farsty, ale mé kontroly mi vyskakují, kein stress! Až se přiblíží poslední dlouhý postup a už vím z televize, že od 17. do 34. kontroly jsou nefarstované. Možná proto, možná záchvat čiré euforie, teď to napálím přes tu bažinu a utrhnu ten balík! Buch, ležím na zemi a už podruhé jsem dostal ránu do kolena, že to musím rozdýchávat.

Ale!

"Don't stop me now!"

Zvedám se a zrychluji a najednou jsem v lese sám! Jako vážně kolem sebe nikoho nevidím! "Je to na tobě, vole!"

"Don't stop me now!"

Do protisměru se objevuje nějaký krácející Fin. Něco říká, tak jenom Hello, ale směje se, tak asi dobré. A zase další minutu dvě sám. A už vidím konec bažiny a vybíhám na cestu. Otáčím hlavu vpravo a tam na cestě snad 200 metr daleko plná cesta lidí. Sakra, že bych jim fakt utekl? Snažím se ještě zrychlit a přeskakují na další cestu a vzhůru do kopce.

Rychle najdu 2 kontroly za sebou a hlava nehlava se ženu dál. Blížím se k našemu startu a přes světele zelený hustník. Jsem asi v kolečku, ale tedy nejsem si jistý, vidím další běžce se žlutým číslem finišera a najednou kupka a je to ona! Následuje dlouhý postup na 32. kontrolu, ano emitky se neomezují 30 kontrolami, už jsem hotový a nechávám to na nich. Končíme o plato dřív a najednou netušíme. Je tu plno kontrol! Ale stále postupujeme na západ a najednou naše kontrola! Paráda! Razím a v protisměru se od kontroly prodírám dobíhajícími balíkem. Ale mám náskok, tak 50 metrů a už jen předsběrku! 33 razím společně s nějakou holkou v tílku a švédských barvách... ale volí lepší postup na sběrku a já se bojím závěrečného seběhu v kamenném poli. Razím ji, ale už má náskok a nedoženu ji. Ale jsem v cíli!

Procházím dlouhým koridorem a v check in stanu (česky vyčítání) s posledním napětím zasunuji emitku do vyčítání. Papírek nevyjede.

"OK, Jan."

Je to tam!

"Don't stop me now, Yes, I'm havin' a good time..."

Díky týmu za ten úžasný zážitek!

Drbča

Béčka ve Vojtíškově

V sobotu ráno se scházíme u Bohémy a rozdělujeme se do aut. Cesta do Vojtíškova trvala něco kolem dvou hodin. Hodní řidiči nás dovezli až ke shromaždišti, abychom nemuseli vycházet ten strašlivý kopec, a pak jeli dolů. První den nás čekala krátká trať. Cesta na start byla dlouhá 2,4 km, takže když jsme s Evičkou vyšly hodinu předem, dorazily jsme tam těsně před startem. Několik lidí svůj start ani nestihlo.

Celá trať byl buď traverz, nebo nahoru(dolů) na cestu, po cestě a seběh(výběh) ke kontrole. Celou dobu se mi povedlo mít krásně čisté a suché boty, poslední kontrola v bažince se už ale nemohla dočkat, až to změní, a taky se tak stalo. Už jsem doufala, že moje trápení skončilo, ale když jsem orazila sběrku, čekal mě docela dlouhý doběh a k tomu ještě do kopce.

Trať mapově nebyla tak těžká, ale fyzicky to bylo opravdu náročné. Po doběhu už jsme jen fandili a čekali na vyhlášení. Těsně před vyhlášením začalo kapat a já jsem si tam nakráčela jako královna s deštníkem. Po vyhlášení H10 začalo ale pršet tak silně, že mi byl deštník úplně nanic. Kdo byl chytrý, tak to stihl do oddílového stanu, my jsme s Verčou do poslední chvíle statečně stály pod deštníkem a po tom, co začalo opravdu hodně lít, jsme sprintovaly do velkého bílého stanu, kde jsme se cpaly s dalšími desítkami lidí. Po nějakých 15 minutách měla být přestávka a pak mělo zase hrozně pršet. Vyhlášení jsme nakonec stihli bez deště a pak už jsme pospíchali k autu dolů z kopce. Na ubytko to byla chvilka a na večeri jsme zamířili do místní restaurace. Před spaním jsme si ještě pustili "na lov" a pak už jsme usnuly.

Druhý den nás opět řidiči odvezli až na shromaždiště a ušetřili nás tak metrů nahoru před závodem. Čekala nás klasika v bažinatém a zarostlém terénu. Start byl na shromaždišti. Z celého oddílu jsem startovala poslední, takže jsem vyzpovídala všechny kamarády, co už svou trať měli za sebou. Pokaždé mě čekala stejná odpověď. Nikomu se to moc nelíbilo a všichni měli špinavé boty. Čekalo mě převýšení 195, nakonec jsem naběhala 260. Celou trať mě bolel kotník a bylo to buď do kopce, nebo z kopce. A samozřejmě oblíbeny kopeček na doběhu mi náladu také moc zlepšil.

Mohu prohlásit, že Vojta Král jako stavitel svůj úkol splnil, a mám další klasiku do sbírky, která se mi vůbec nelíbila. Skoro hned po tom, co jsem doběhla, jsme už jeli, takže jsem se stihla jenom převléct a podívat se na 5 minut vyhlášení. Po cestě do Brna jsme se ještě stavili v Olomouci do obchodu a potom už jsme měli namířeno směr odpočinek doma. Doufám, že vám můj článek moc nezkazil den a brzy napočtenou.

Eva Hiklová

Středeční závod štafet

Ve středu 21.6.2023 se konal závod štafet v Brně-Líšni. Start byl asi 1,5 km od hřbitova v Líšni směrem na Ochoz. V kategorii D-H14 startovala tříčlenná družstva, vyšší kategorie potom startovaly ve dvojicích. Start byl naplánován na 17:15 a tak jako celý den bylo na startu příšerné vedro. Za pár minut se ale spustila bouřka. Poryvy větru ohýbaly stromy a lámaly větve, hustý déšť bičoval všechny bez deštníku, zima a tma jako v pytli.

Postupně se však začali vynořovat i živí závodníci z lesa, někteří otřeseni bouřkou předávali ještě vyděšenějším dalším úsekům. Časový limit byl dost krutý a dost štafet jej jen těžko honilo. Vše ale proběhlo bez ztrát na životech. A jaké byly výsledky ZBM? Téměř v každé kategorii nás bylo vidět „na bedně“!

Charlotte Peňázová

JML ve Střelcích

V sobotu 24. května se konala 8. JML ve Střelcích. Sraz jsme měli na Hlavním nádraží v 8:30 a vlakem jsme odjeli v 8:51. Jeli jsme asi půl hodiny. Shromaždiště se nacházelo asi 50 metrů od nádraží na plácku u restaurace. Čekání na start bylo celkem nepříjemné. Na to, že byl konec června, byla pěkná zima a foukal studený vítr. Start byl vzdálený 1,5 km od shromaždiště. Když jsem na něj došel, na poslední chvíli jsem si uvědomil, že jsem si na shromaždišti zapomněl čip. Naštěstí mi pořadatelé půjčili náhradní. Jinak jsem si závod užil. V lese bylo hezky a během jsem se zahřál. Akorát terén byl velmi členitý a musel jsem pořád běhat do kopce a z kopce. Závod jsem uběhl za 50 minut a skončil jsem 11. z 20, čekal jsem, že dopadnu hůř. Atmosféra byla dobrá. Na vyhlášení už jsem nečekal, táta pro mě přijel autem. Tohle byla 8. JML z mého pohledu.

Jan Popovič

Mistrovství Evropy dorostu (MED/EYOC)

Letošní Mistrovství Evropy dorostu uspořádalo Bulharsko na úpatí pohoří Rila, s centrem v lázeňském městě Velingrad. Je to sice daleko, ale proč letět letadlem, když se tam dá dojet autem. I přes drobné zádrhly na hranicích kvůli autům z půjčovny jsme po dvou dnech dorazili na místo a kromě jednoho rozbitého zrcátka (následně opraveného tejpkou) bez dalších problémů.

Přijeli jsme už čtyři dny před závody, abychom prozkoumali terény, které byly velmi různorodé. Během jednoho tréninku se vystříдалo asi pět druhů lesa. Chybělo už jen

Mistrovství Evropy dorostu (MED/EYOC)

borůvčí, bažiny a rovina, jinak by se tam dalo najít úplně všechno. Po několika trénincích zakončených moji šestiminutovou chybou jsme byli perfektně připraveni na závody.

Po loňské zkušenosti jsem se ubytování celkem bál, ale nakonec to byl pěkný hotel, dokonce i s bazénem. Jenom se tam moc nedalo domluvit, protože vůbec nikdo neuměl anglicky, bylo jednodušší se dorozumět česky.

Oproti loňsku se letos začínalo závodem ve sprintu. Ten se běžel především v městské zástavbě a trochu i parkem. Nemalou roli v závodě hrála městská stoka, přes kterou vedla jedna z voleb na nejdelším postupu. Na staré mapě byl tento potok překonatelný, ale na nové mapě přes něj vedl jen úzký most (dřevěná deska) a zbytek byl nepřekonatelný. Někteří závodníci to vůbec neřešili a jednoduše ho přeskočili, jiní zase běhali zmateně podél vody a nakonec se vrátili a šli druhou volbu po silnici. Pořadatelé samozřejmě nejprve všechny, co ji překonali, diskvalifikovali. Pak ale po nějakém protestu kvůli „nejasně označenému potrubí“ zase všechny oddiskli.

Terén klasiky byl hezčí než na trénincích, hlavně v místech výš než 1000 m.n.m. nebyly skoro žádné hustníky. Trať vypadla trochu jako trénink shluků, vždycky po několika velmi krátkých postupech následoval jeden hodně dlouhý. A na jednom takovém postupu čekala záchrana v podobě lesních jahod, po této občerstvovačce se mi povedlo nějak záhadně zrychlit a dostal jsem se do vedení. Můj náskok jako obvykle na konci postupně ubýval, ale po 17. kontrole, kde jsem nechal 20 vteřin, protože neumím číst popisy, se už naštěstí šlo do cíle, a zastavil se na šesti sekundách.

Štafety se běžely hned vedle prostoru klasiky, les ale vypadal z velké části úplně jinak. Krásný průběžný borovicový les s mnoha loukami, skalními útvary a až moc dobrou viditelností.

Naše trať byla hodně jednoduchá, protože většina kontrol byla na skalách nebo kamenných srázích, které byly vidět už z poloviny postupu. Na jediné volbě na trati bylo nejrychlejší vyhnout se probíhání třech velkých údolí a zvolit obíhačku po cestě. A ještě k tomu po diváckém průběhu, kde se čtyřikrát překonával potok, následovalo několik sprintových kontrol a už se šlo po 27 minutách (vítězný čas měl být 35) do cíle. Nakonec jsme se na Mistrovství Evropy (sprintových) štafet umístili na šestém místě. A získali jsme další úžasnou propisku a azbukou psaný katalog o historii Velingradu.

Po celém týdnu krásných zážitků a krásného počasí začala obrovská bouřka, tak jsme se rychle sbalili a vydali se opět spolu s šesti medailemi na dvoudenní cestu zpět do Česka.

Tomáš Kučera

Veteraniáda ČR

Na konci června se 20 žabiňáků vydalo do Liberce na letošní "Veteraniádu". Čekaly nás tam 3 závody - sprint, klasická a krátká trať. Závody připravil místní klub Slavia Liberec.

Pátek

Část veteránů si hned v pátek po dlouhé cestě z Brna protáhla nohy při úvodním sprintu ve městě Liberec. První kontroly byly umístěny v lesíku, což nás trochu znejistělo ohledně výběru obuvi (zvláště, když cesta na start vedla také převážně lesem). Pak ale následoval tradiční městský sprint v kopcovatých uličkách místní části Perštýn. V mapě nás nejvíce zmátlo mimoúrovňové křížení dvou silnic, kde byly možné asi 3 varianty postupu: velmi dlouhý postup přes kopec, "dopředná" obíhačka přes větší blok domů nebo kratší obíhačka s "vracečkou", kterou mnozí přehlédli - nejspíš protože se neradi vzdalujeme od další kontroly, nechali jsme se vyvést z míry velkým počtem organizátorů hlídajících v tomto místě, nebo jsme se prostě už viděli v cíli, který byl nedaleko.

Sobota

V sobotu nás čekala klasická trať na západním svahu Ještědu s centrem u dolní stanice lanovky nad obcí Světlá pod Ještědem, které bude společné i pro nedělní závod. Při předstartovním studiu pokynů nám neunikl zajímavý výčet zvláštních objektů značených na mapě černým křížkem - dřevěná konstrukce, torzo automobilu, torzo lyžařského vleku, trosky posedu. Přáli jsme si potkat torzo automobilu, se kterým se při závodech často nesetkáme. Parametry tratí pak budily respekt. Čekaly nás tratě v délkách od 3,2km pro D65 až 8km pro H35. Převýšení bylo nadstandardních 150m (D65) až 410m (H35). K tomu bylo potřeba přičíst cca 1,7km/100m převýšení na cestě z parkoviště do centra (drobnou útěchou nám pak byl krásný výhled na Ralskou pahorkatinu z centra závodů) a pak dalších 1,4km a 95m převýšení po cestě na start. Samotná trať byla zpestřena několika skalními hřebeny a kamennými poli. Autor tratě H40 nás pak s jedním hřebenem podél hlubokého údolí seznámil velmi důvěrně, protože mimo obligátní postup napříč hřebenem pro nás připravil i postup nahoru podél celé délky hřebenu, který z celkového převýšení závodu ukousl cca 100 výškových metrů. První pocity při pohledu na tuto fialovou čáru tak nebyly daleko od zoufalství, což se nejspíš promítlo do neoptimálního postupu, ale i ten mne nakonec dovedl k další kontrole. Další specialitou etapy byly poslední metry závodu, které vedly dolů sjezdovkou nad centrem závodu.

Zbytek sobotního dne pak utekl rychle - někteří z nás se šli osvěžit do nedalekého rybníka, zbytek se osvěžil v bistro, které bylo u ubytování. A protože veteraniáda není jen o závodech, tak jsme večer využili krásné ohniště u ubytování ke společnému posezení u ohně a opékání špekáčků. Btw: torzo automobilu v lese našel jen Míra Beránek.

Neděle

Pro nedělní závod na krátké trati organizátoři zvolili jižní svah Ještědu. Samotné parametry tratí pro tento den slibovaly jen 40m převýšení pro kategorii D65 (na vzdálenosti 2,5km) až 185m pro H35 (4,5km). Hlavní porci jsme si ale dnes měli odbýt při cestě na start, kde nás čekalo rovných 220m převýšení na 2,3km. Závod samotný tak byl v podstatě seběhem zpět do centra, což znamenalo velmi rychle tempo. Terén byl snažší než na sobotní klasice - nebyly zde žádná hluboká údolí a tak hlavními komplikacemi byly hustníky a dobře schované kontroly. I tak se mi při postupu na kontrolu č. 11 schovanou podle popisků u kamene povedlo ztratit se poté, co se mi nepovedlo udržet azimut v hustníku. Po prohledání kamenů, které jsem tam našel, mne zachránily vrstevnice, podle kterých jsem zjistil, že jsem jinde, a povedlo se mi určit, kam se vydat dále, a dorazit do cíle tohoto posledního závodu veteraniády.

Celkově jsem si celý víkend dobře užil, i když závody byly náročné (je to konec konců MČR), a já jsem po sobotním závodě poprvé navštívil stan zdravotníků v cíli poté, co jsem na trati při jednom seběhu zakopnul o jednu z mnoha větví, a odnesl jsem si několik

Veteraniáda ČR

tržných ran. Byla tam totiž prima skupina Žabiňáků, a proto se už teď těším na viděnou s nimi a případně i dalšími na Veteraniádě 2024, která by se měla konat nedaleko od Liberce: sprint v České Lípě a lesní závody v pískovcových skalách nedaleko v obci Okřešice.

Nejúspěšnější Žabiňáci na veteraniádě 2023 (umístění do 15. místa):

Sprint: D65 Jitka Kabáthová (6. místo), H35 Smítal Rostislav (9. místo), D35 Smítalová Jana (11. místo), H35 Adam Jurák (12. místo), H45 Pavel Rotek (12. místo), H55 Svatoš Coufal (13. místo)

Klasika: D65 Kabáthová Jitka (7. místo), H50 Tomáš Kyncl (14. místo), H35 Smítal Rostislav (15. místo)

Krátká: H35 Adam Jurák (15. místo)

David Polách

Cena střední Moravy

Cenu střední Moravy letos uspořádaly oddíly Konice a Haná orienteering opět ve Ždárském Potoce v CHKO Jeseníky. Termín navazoval na červencové svátky, a tak jsem na závody vyrazila už o dva dny dříve, abych si místní hory a lesy pořádně užila.

Účast členů našeho oddílu na závodech byla poměrně malá, ale obsazení kvalitní. S Klárkou a Terkou Odehnalovými jsme stihly probrat všechny postupy a také mnoho dalšího. Popovídala jsem si se Stevem, který tu byl společně se Zuzkou v roli pořadatele, a hlásili se k nám i ve startovních koridorech. Podařilo se mi přivítat Danáče, který přijel ze Švédska s Madlou i Lotkou. Pozdravila jsem se s celou rodinou Beránkových, Davidem Poláchem, Verčou a Pavlem Rotkovými. Víc nás nebylo.

První etapa se nám moc líbila. Les byl pěkný horský, s borůvkama, bažinkama. Terén, co potěší srdce snad každého orientáka. Druhá etapa byla mnohem náročnější. Sluníčko hřálo, start a cíl byly dál, tratě delší a kopcovitější, pro spoustu z nás skoro boj o přežití. Třetí etapa měla zase mírnější parametry a prostor závodu se vrátil zpět do zajímavější části lesa. Bažiny vyměnily potůčky. Krása.

Dovolím si podotknout, že nám mladším, se dařilo více. Kamča ve své kategorii skončila celkově první, Julča devátá, Verča druhá, já druhá, Terka třetí a Klárka první. Pokud teď závidíte a chcete se v Jeseníkách taky proběhnout či prověřit svoje schopnosti, pojedte příští rok 7. a 8. září na ČP/Áčka/Béčka. Bude se závodit ve stejném lese, jako jsme běhali my teď, jen o kousek vedle.

Gabriela Hiršová

Juniorské mistrovství světa (JWOC)

Na JWOCu bolo fajn. Nebol som v tých terénoch predtým takže som tam behal po prvý raz. Behalo sa mi celkom fajn lenže kondične to nebolo ideálne. S 15 miestom na šprinte som celkom spokojný keďže mám pred sebou ešte tri JWOCi lenže smerné časy boli o 2 minúty prestrelené a v závere mi už dochádzali sily a ku koncu som strácal značne čas. Na ostatných pretekoch v lese sa mi až tak nedarilo keďže sa viacej špecializujem na šprinty. Atmosféra na pretekoch bola fajn boli aj daky duvaci. Z organizačnej stránky to bolo celkom fajn okrem toho že nám neprišiel autobus do šprintovej karantény. Užil som si to dobre keďže to bol môj prvý JWOC a bol to trochu skok z dorasteneckého šampionátu tak tieto preteky boli na väčšej úrovni. Určite sa teším na ďalší JWOC v Čechách.

Filip Jančík

H.S.H. Vysočina Cup

H.S.H je 3-denný závod. Tentokrát se konal u obce Lubná.

Možnosti stanování využila většina žabáků i ostatních ob běžců. Tento kemp byl rozdělen na dvě části, a to na hlučný a tichý.

Pátek 14.7. krátká trať

První etapa byla malinko narychlo, protože se muselo dojíždět z dalekých krajů. Někteří zde byli ale již ve čtvrtek. Čekal na nás zcela průběžný les s občasnými mýtinami. Bylo ale vedro a tak to hodně lidem nemyslelo (včetně mě). Po doběhu na nás čekalo stavění stanů, odpočinek a vyhlášení prvních v každé kategorii. Jak už to tak bývá, nechyběla ani tombola po vyhlášení o čtvery hodinky a jeden sportovní pásek.

Sobota 15.7. klasika

Druhá etapa zavítala do podobného vysočinského lesa. Dopoledne byl závod, odpoledne volno a v podvečer se konaly 3-členné pivní štafety. Byla tam i naše štafeta z Brna ve složení Danáč, Štěpán Zimmermann (Steve) a Ota Hirš a nedopadli špatně. Vítězi se stal tým SK Veská B. Poté nastalo vyhlášení prvních v každé kategorii a tombola o ceny. Večer byla ještě diskotéka v lese, která trvala až skoro do rána (do 3 do rána).

Neděle 16.7. klasika

Start byl handicapový, takže se startovalo z celkového pořadí se ztrátou na vítěze. Pěkná mapa s názvem Lubenský Prales už napovídala, jak asi terén vypadal. Myslím, že jsem nebyla jediná, která se rozflákala v tomhle terénu. Po doběhu nastalo balení stanů a balení prostě všeho. Poté nastalo celkové vyhlášení výsledků a předání cen a také poslední tombola. Pak už jenom poslední rozloučení a odjezd.

Kamila Beránková

Grand prix Silesia

Místo tradičně sociálně náročného Botasu jsme se rozhodli, že strávíme víkend na klidnějších závodech. Předpověď říkala, že nás čeká prosluněný víkend bez jediného milimetru srážek, tak jsme se rozhodli pro přespání ve stanu na louce u centra. Ze strany "ubytování" to byl velice příjemný pobyt, hlavně krásně barevné západy slunce na obloze zcela bez mráčků. Taky jsem poprvé po několika letech zase viděla oblohu posetou hvězdami a dokonce i Mléčnou dráhu.

V sobotu večer se z party stanu v centru ozývaly trampské písničky doprovázené kytarou a navodilo to celkově moc příjemnou atmosféru, kterou člověk docela těžko v této době hledá. Co se týče závodu samotného, tři etapy se běžely na mapě A5, poslední, čtvrtá, na A4. Ze začátku to byl trochu nezvyk při odběru map, ale potom už to šlo dobře a alespoň si člověk nemusel dělat hlavu s nějakým skládáním, stačilo jednou přehnout a mapa už byla v přijatelné velikosti).

První etapa byla v relativně hezkém bílém lese, jen konec byl převážně v hustníku a na zemi v lese byly trny, také člověk získal nějakou představu o tom, jak může (nebo spíš nemůže) věřit mapě ohledně průběžnosti (někdy i existenci :D) cest.

Druhá a třetí etapa byly obě v sobotu. Dopolední trať byla zarostlá a z velké části v hustníku, taky se mi tam po hodně dlouhé době podařilo nechat víc jak pět minut na kontrolu. Člověk zjistil, že na některých místech moc mapě nemůže věřit, takže když se odchýlil ze směru a ztratil ponětí o tom, kde je, někde uprostřed hustníků, bylo velice těžké se najít. Mě naštěstí zachránil posed s kontrolou na místě, kde jsem vůbec netušila, že jsem.

Třetí etapa byla dle mého názoru nejhezčí, většinou v čistém lese a mapa taky většinou seděla. Bohužel se mi úspěšně podařilo nechat patnáct minut na poslední těžší kontrolu, kde jsme se s mapářem moc neshodli na mapování hustníků a paloučků.

Poslední etapa byla zkrácená, ale délkou spíš klasika. Podívali jsme se znovu do skoro všech částí lesa, bohužel trať byla postavená spíš jako cesták, tak jsem se do toho lesa tolik nepodívala, ale i tak tam místy byly techničtější části postupů. Velkou zradou byla předsběrka, kde jsem potkala dalších asi pět lidí, kteří se navzájem neustále ptali, jestli náhodou už tu 53ku nenašli, a tak jsem se na pět minut přidala. I přes to, co jsem v tom lese (hlavně v sobotu) vytvářela, jsem vyhrála, protože právě díky souběžně probíhajícímu Botasu v mé kategorii nebyla moc konkurence.

Markéta Rotková

JLL na Špilberku

Teplé letní odpoledne působilo klidně a lákalo k „chillování“. Ale co už, možnost dobýt Špilberk v rámci Brněnské OB letní ligy v režii Drbči, Aleše a Pavla Dohnala bylo neméně lákavé. Klidné odpoledne městského parku narušilo tedy několik desítek orientáků. Jen

JLL na Špilberku

spící pán na lavičce, u které bylo improvizované, ale vybavené shromaždiště, se nenechal vůbec, ale vůbec rušit.

Úkol je jasný: projdi v co nejkratším čase všemi zakreslenými body. (Toto moudro a další níže uvedená jsou přebrána z abc orientačního běhu, které je součástí orientační mapy Špilberku z roku 1974, která byla na startu také k dispozici.)

No tak všemi zakreslenými body jsem nakonec prošla, ale rozhodně ne v čase, v jakém bych si přála:-) „Natoč mapu tak, aby modrá šipka mířila na sever, pak tě mapa poslouchá.“ Ale nohy neposlouchají a neodbočují, kde by měly! Může se zdát, že kopec Špilberku je fádni, ale zdaleka tomu tak není. Terén Špilberku je velmi různorodý a členitý s rovinkami i prudkými klouzavými svahy, s vodními prvky, skalkami, srázkami, pestrými typy porostů, nejrozličnějšími černými křížky a ploty a se schody a s hradem, ve kterém se lze pohybovat v různých výškových úrovních – prostě typický městský park. A jak lze postavit záludnou trať v místě, které přece znám dobře jako Brňan, to je pro mě záhadou:-)

Pečlivě připravený trénink jsem si velice užila, dobře se proběhla a fyzicky zničila. V cíli žádný spěch a pohodička. Asi jsem za sebou nechala několik sprostých slov, zlomených větví a vystrašených párů, které si mysleli, že mají soukromí, ale celkově si myslím, že trénink byl pěknou prezentací orientačního běhu ve městě.

Výsledek? Špilberk versus orientační běh – remíza. A poslední moudro na závěr „Dávej pozor, kde jsi právě ty sám! Může to být zcela jinde, než si myslíš.“ (To abc orientačního běhu je prostě boží:-)

Barbara Stachoňová

O-Adventure

V druhej polovici júla sa v Špindlerovom Mlýne uskutočnili 5-etapové preteky O-Adventure. Pre mňa to boli prvé preteky za Žabiny a zúčastnila som sa ich v rámci sústreduenia s mojím slovenským klubom KOB Sokol Pezinok.

Úvodnou etapou bol šprint vo Vrchlabí. Avšak neišlo o klasický šprint, keďže sa bežalo nielen v mestskom parku, ale aj na okolitých lúkach či zarastenom motokrose. Aj to spôsobilo, že sa muselo bežať pomalšie a zistili sme, že slovo „adventure“ v názve preteku tam nebude len tak náhodou. Aj ďalšie dni nám potvrdili, že to bude naozaj dobrodružstvo.

Nasledujúce etapy sa odohrávali v lesoch okolo Špindlerovho Mlýna, pričom hlavné zhromaždisko bolo pod lanovkou Svätý Petr, ktorou sme sa dokonca raz viezli až hore na štart. Náročný kopcovitý terén, plný čučoriedok a kameňov preveril našu fyzickú zdatnosť a dal nám možnosť vyskúšať si nové zaujímavé terény. Okrem zaujímavých

dobrodružných tratí a výbornej organizácie prispelo k celkovej spokojnosti aj príjemné počasie.

Celkovo sme v Špindlerovom Mlyne strávili perfektný týždeň spojený s turistikou, spoznávaním nových kamarátov a najmä parádnym orientákom v náročných terénoch. Organizátorom ďakujeme a veríme, že si to znova niekedy zopakujeme.

Zuzana Kováčová

Soustředění v Itálii a Slovinsku

Tři týdny prázdnin jsou fuč a já s Klárkou čekáme před domem na velkou opožděnou limuzínu. Tak stěžovat si nemůžeme, velký kufr to zachránil. Nasedly jsme, posbírali zbytek účastníků zájezdu a vyrazili směrem Lidl v Trentu v Itálii. Po několika benzínkách a řízcích od maminky jsme ho viděli, obrovitánský překrásný horský masiv Dolomit, dokonce i s duhou! Napětí, strach z medvědů, nadmořská výška a krása výhledu stoupají s každou serpentýnou italské vozovky a kilometry od alpského městečka Madonna di Campiglio rychle ubývají.

Ubytování příjemné se skromnou kuchyňkou a výhledem na turisty za chatou nás schovávalo před bouřkami a útoky medvěda po zbytek týdne.

Většina tréninků byla pěšky pár minut a pár stovek výškových metrů odsud, takže jsme si užívali i rozumného času vstávání na prázdninový poměr. Hojně jsme využili i místní lanovku Express Spinale, díky které jsme šetřili nožičky a dostali se i na vrchol jedné z okolních hor. Problém však nastal, když lanovka vypadala, že nepojede cestou zpět kvůli dešti, ale někteří si i za těch pár minut poradili a vyrazili pěšky. Lanovka se naštěstí brzy rozjela pro nás méně odvážný zbytek.

Tréninků jsme si užili spoustu, v kopcích, v lese, na loukách i v městečku. Terén někdy dobře běhatelný, jindy plný „držkopádů“ každých pár kroků, naštěstí žádného medvěda neskrýval. Dlouhé postupy, klasika, krátká trať a štafety a další typické tréninky proběhly v pořádku a bez horších úrazů.

Jednou jsme dokonce zavítali do místní posilky. A tak jsme týden běhali, chodili do kopce a na výlety a nastal čas odjezdu. Ještě ne však do Brna, ale do Slovinska. Přesun na poslední dvě etapy OOCupu v „total brutal“ terénu byl náročný hlavně zvýšením teploty o pocitových dvacet stupňů z horského klimatu. Postavili jsme stany v kempu Ajdovščina a celý den odpočívali a regenerovali. Závody byly až na vybrané dámské tratě povedené a panovala příjemná atmosféra. Žábiňáci se podívali i do typických slovinských závrťů, mýtin a kamenů. Po posledním závodě se všichni již těšili domů do vlastní postele a tak to bylo frnk frnk a celý oddíl pryč. Cestou zpátky po překonání další stovečky zatáček jsme probrali postupy, dali zastávku v Mekáci a valili do Brna, což jsme ještě ten den v pozdní večer stihli. A všichni se těšíme zas na další letní soustředění!

Magda Barnatová

Soustředění Bohémka

26. - 30. 7. se konaly pětidenní mezinárodní závody Bohemia orienteering a před samotnými závody jsme tam měli třídní soustředění, což mi, protože jsem předtím v podobném skalnatém terénu neběhal, pomohlo.

Na soustředění jsem ale přijel o den později odpoledne, takže jsem absolvoval jen dva tréninky. Na soustředění to fungovalo tak, že byl dopolední trénink, poté odpolední trénink a večer rozbor. Na závodech pak dopoledne etapa závodu, odpoledne výlet po okolí a večer rozbor.

Závody mají 5 etap a časy z nich se sčítají, 5. etapa má handicapový start, takže se startuje podle ztráty na prvního v kategorii. E1 byla krátká trať a mě se, i přesto, že jsem toho moc nenatrénoval, běželo celkem dobře. E2 byla klasika která

se mi vůbec nezadařila. Špatně jsem přečetl mapu, a když jsem hledal kontrolu 3, tak jsem byl v jiném svahu, a hledal jsem ji tak 15 minut. Poté jsem měl tak uvařenou hlavu, že jsem z kontroly 5 šel rovnou na kontrolu 7, aniž bych si to uvědomil, takže na E2 jsem byl disk. E3 byl lesní sprint v terénu plném kupek, prohlubní, jam a samozřejmě skal. Tam mi to až na jednu chybu šlo a v lese se mi líbilo. E4 byla opět krátká a běžela se na části mapy z E2. Ta se mi zadařila bez chyb a byl jsem se sebou spokojený.

Závěrečná klasika E5 byla s handicapovým startem, ale protože jsem disknul E2, tak jsem startoval intervalově. Oproti ostatním etapám byla dlouhá, ale líbila se mi asi nejvíc. Opět jsem nechyboval a tak jsem po doběhu do cíle byl nadšený.

Jsem velice rád, že jsem se těchto závodů zúčastnil. I přesto, že jsem byl disk, tak jsem si to moc užil, nabral hromadu zkušeností a už teď se těším, až si to za dva roky budu moci zopakovat.

David Valnoha

Zlínský Škrpál

Boli to trojdňové preteky pri Zlíne v malej dedinke Rusava. Cesovali sme zo Slovenska a cesta bola dlhá a náročná, hlavne tá časť, kde sme museli ísť z konečnej zástavky autobusu peši, asi 3 kilometre, až na zhromaždisko so stanom v ruke. :) Preteky boli ale ako očakávané super a stáli za to. Stanovali sme v centre pretekov z kade sme každý deň chodili na jednotlivé etapy. Okrem nás tam stanovalo mnoho iných orientákov. Našou hlavnou stravou bol bufet s vynikajúcimi koláčmi. Neďaleko bola aj reštaurácia v ktorej sme boli raz na večeru.

Na pretekoch bola skvelá atmosféra, aj napriek tomu že pár krát pršalo. Okrem orientačného behu tam vtedy prebiehala aj orientačná cyklistika, tak som mala možnosť sa s nimi porozprávať a pozrieť si trať cyklistov. Zlínsky Škrpál mi mapovo neprišiel ako náročný pretek. Kontroly som našla všetky bez problémov.

Zlínský Škrpál

Les bol pekný a aj zápasenie s kameňmi a skalami som si užila (čo na Slovensku málokde zažijem). Umiestniť sa mi v hlavnej kategórii nepodarilo a však Adel Marková (ktorá tam bola somnou) obsadila v kategórii d16 prvé miesto. Posledný deň, keď sme odchádzali veľmi pršalo.

Verejnou hromadnou dopravou sa nám ísť nechcelo, tak sme našli milých orientačných bežcov ktorý na naše šťastie šli až do Bratislavy a mali voľné miesto v aute. Tento náš výlet skončil úspešne a užili sme si ho naplno.

Barbora Zelníková

JLL v Jundrově

Prvního srpna se v Jundrově konala druhá brněnská letní liga. Počasí bylo od rána trochu nepřátelské, ale když to srovnám s třiceti stupňovými vedry, která provázela první závod, tak bylo více než přijatelné. A tak jsem se i přes prvotní lenost na závod vydala, splnit si své předsevzetí a absolvovat všechny 3 letní ligy (což se stejně nakonec nepovedlo). Pršet nakonec přestalo úplně, takže ideální podmínky na běhání. Verča Křístková nachystala v Jundrově pěkný závod.

Začátek byl hezký, rychlý ťukec mezi paneláky. Pak bohužel (pro mě) přišel postup na sedmičku, který mířil ze zástavby pryč do lesa pod Holednou a byl sice velmi příjemným osvěžením, ale mě fyzicky naprosto vyčerpal, takže jsem měla velký problém namapovat volbu na osmičku. Následovala další řada rychlých postupů, kde byl největší problém vyčíst správně zídky a ploty. Potom ještě dvě menší volby a pak už to jen silou vůle dotlačit do cíle. I přes absenci fyziky a totální vyčerpání byl tento závod velmi příjemným zpestřením prázdnin a dobře stráveným odpolednem. Po závodě mohli ještě zájemci okusit vodu ve Svatce, shromaždiště bylo za tímto účelem hned na jejím břehu s dobrým přístupem do vody. Já tuto možnost sice nevyužila, ale voda prý byla velmi příjemná. Na závěr zbývá už jen poděkovat pořadatelům za vynaložený čas na uspořádání povedené akce.

Hana Dvořáková

Světový pohár v Česku

Post WOC deprese mě neminula, takže se mi moc nelíbilo, že máme domácí světák hned tři týdny po MS. Tělo i mysl unavené. Naštěstí jsem ale nemusel běžet sprintovou část, na kterou jsem jen vyrazil po oba dny fandit. Výsledky našich mě aspoň trochu navnadily k tomu, abych i já v lesních závodech něco předvedl. Největší radost mi udělalo, kolik Žabiňáků vyrazilo fandit přímo na místo.

Světový pohár v Česku

Počasí si s námi nebralo servítky a ukázalo nám svou nevlídnou tvář. Déšť a zima. Zima by mi ani nevadila, ale ten déšť je pro mě smrt. Hlavně teda pro moji navigaci. Na lupu nedám normálně dopustil, ale když prší, tak je mi na dvě věci. Navíc jsem i trochu šero slepý, a tahle kombinace je pro moje sebevědomí vražedná. Prostě do té mapy nevidím. Vzhledem k těmto okolnostem jsem se svými výkony celkem spokojený. Chyby jsem moc nedělal a když, tak malinké, ale volby mi tentokrát jak na krátké, tak na klasice nenaskakovaly ty nejlepší, a to mě vždy odsoudilo k umístění "až" ve druhé desítce.

Po závodech jsem byl moc rád, že mi vlastně skončila mezinárodní sezóna, protože jsem se rozhodl ani neusilovat o nominaci na sprintové ME. Ale vzhledem k tomu, že další lesní závod světového významu je až za rok a jeden týden, tak jsem trochu smutný. Nevím, nevím, jestli to ta IOF dělá dobře. Na závodech čau! A pokud vás cokoliv o velkých závodech letošního roku zajímá, neváhejte se mě na to na shromku klidně zeptat. ;)

Miloš Nykodým

Czech O-Tour

V půlce léta jsme se vydali na závody Kwak Czech O-Tour - Kokořínsko, které byly součástí světového poháru. Závody měly 4 etapy skládající se ze sprintu v České Lípě a dvou krátkých tratí a klasiky v CHKO Kokořínsko. Sprint byl poměrně zábavný, mě například poměrně zarazila víceúrovňová mapa, se kterou jsem se setkala poprvé, a pak taky skutečnost, že mi vůbec nešlo běžet. Super byl divácký úsek světáku při sprintových štafetách, který procházel přímo arénou, a atmosféra byla perfektní, obzvláště při dramatickému vzestupu české štafety.

Další etapy už se konaly mezi pískovci v CHKO, takže bylo třeba dobře mapovat. Někteří se však k mapování dostali o něco později, než čekali, protože je ze startu poslali zpět do centra kvůli zakázaným hřebovkám. No co, aspoň mají nové boty. Mně se běželo celkem dobře, dokud jsem nepřehlédla křížení trati a neběžela z osmičky přímo na dvanáctku. Když jsem k ní doběhla, dobré dvě minuty jsem u ní ještě stála a absolutně nechápala, co je špatně, když jsem přece přesně na místě, kde jsem si myslela, že mám být. Když mi to konečně secvaklo, začala jsem se plazit do kopce na správnou kontrolu. Znáte to přísloví... Kdo nemá v hlavě, musí mít v nohách... škoda, že nemám ani v jednom.

Na dalších dvou lesních etapách přšelo, ale aspoň nebylo vedro. Z té první si pamatuji hlavně moment, kdy jsem z kopce předbíhala slečnu, která se mě ptala, na jakou jdu kontrolu, a já jí obratem podrazila nohy klackem, na který jsem šlápla... Ale vážně to bylo omylem! No a z klasické trati v neděli si

stejně jako mnozí pamatují hlavně kolektivní smrad v autobuse, který nás převážel na start a z cíle do centra.

Ne, celkově byly závody moc pěkné po všech stránkách a i přes pozdní starty v některé dny, abychom vyšli vstříc světovému poháru, musím smeknout před pořadateli, kteří zvládli světák a doprovodné závody pěkně sladit a zorganizovat.

Anna Auermüllerová

Tábor v Jizerských horách

Od soboty 12. 8. do soboty 19. 8. se konal tábor v Jizerkách na chatě Slovanka. Sobota začala brzkým ranním vstáváním, protože sraz byl už o čtvrt na sedm. Na místo jsme přijeli asi ve dvě hodiny a po chvilce jsme šli na odpolední trénink – linie a krátké postupy. Pro mě první mapa v Jizerkách byla docela výzva, rozsypaný čaj v mapě a spousta borůvků skoro větší než já vytvořilo křest ohněm. Nakonec tento krátký trénink skončil jen s pár menšími mapovými chybami, modrou pusou a modrýma rukama. Chvilku po návratu z tréninku následovala skoro hodinová přednáška o chování/pravidlech na chatě Slovanka.

Druhý den jsme jeli kousek za hranice do polských Jakuszyce. Celkem pěkný middle začal loukami, kameny a skončil v mokřích bažinách, ve kterých jsem se propadl po pás. Aspoň byla sranda. Middle vystřídala odpolední vlajkovaná, ve které jsem byl medik, a pomohl našemu týmu k dobrému umístění. Následoval nočák. Nevěděl jsem, co čekat, protože nočáky moc neběhám, ale nakonec až na nejistotu na prvních třech kontrolách, to bylo v poho.

V pondělí dopoledne byla vrstevnicovka v Bedřichově, pro mě jeden z nejhezčích tréninků. Ani jsem nevěděl, že v tomto lese, ve kterém každý rok na konci srpna běhám běžecký závod, je tak pěkný terén. Na postupu na první kontrolu se dívám, kde přesně jsem, a najedou au – rip kotník. Naštěstí to nebylo tak hrozný a zvládl jsem trénink dokončit. Odpoledne byl sprint v Jablonci, ve kterém jsem kvůli kotníku moc nezabodoval.

Nyní pauzička od mapy – úterní vytrvalost. Spolu s Bulinem, Vojdem, Eliškou a Marky a od 15. km i s Tomem a Cáchymem jsem běžel 3h 25km vytrvalost přes Černou horu, Holubník, Ptačí kupy a Královku. Nádherná trasa s pěknými výhledy, prostě užívačka.

Další trénink, tedy ve středu dopoledne, jsem si moc neužil, pěkný kombotech v Bedřichově překazila krev z nosu ještě na první části komba. Horší náladu spravil nádherný long opět v Polsku. Následoval čtvrtetní dvoukolový middle, odpolední hra a v pátek dopoledne JIM a odpoledne věšák sběrák.

Tábor v Jizerských horách

Na sobotu zbyly klasicky štafety, ve kterých jsem se pokusil zapomenout na špatný kotník a běžet rychleji. Bohužel pomalejší běh a jedna větší chyba vyústila v hanba-start mé dvojice/druhého úseku. Tak snad neva.

Ubytování mě docela překvapilo. Chata na fotkách nevypadala úplně nejlíp, ale na vlastní oči byla v pohodě, stejně tak malé chatky, ve kterých jsem bydlel. Velkým překvapením bylo jídlo, které bylo ve srovnání s ostatními tábory hodně dobrý.

Mezi tréninky jsme občas hráli různé hry, případně trochu pomáhali trenérům žáků, například hlídat na nočáku. Jiné večery patřily rozborům. Doufám, že stejně jako letos bude příští rok tábor zase v pěkném terénu.

Petr Macháček

Interkompas

Zatímco jednodenní orientační závody jsou populární, pravým testem dovedností a vytrvalosti běžce jsou třídní orientační závody. Jedním z charakteristických prvků vícedenních závodů je rozmanitost terénu. Účastníci se mohou těšit na navigaci hustými lesy, strmými kopci a někdy také kamenitými oblastmi.

Každý den představuje jinou výzvu, která prověří zkušenosti soutěžících.

Hned první den se soutěžící setkali s náročnou krátkou tratí která začínala necelé dva kilometry od shromaždiště. Terén byl kopcovitý a kamenitý, ale

pořadatelé nevynechali ani zarostlé části. Další den jsme se museli potýkat s klasickou tratí, která prověřila fyzickou zdatnost závodníků. Odpolední závod v bludišti ukázala, že orientační běh může mít spoustu podob. Závodníci si mohli vybrat ze dvou kategorií a pokusit se neztratit se ve spletitych uličkách o-bludiště. Třetí a poslední den závodů byl nejnáročnější.

Startovalo se v hendikepu, což mohlo nalomit mentální stabilitu některých závodníků, ale ani fyzicky nás stavitelé nešetřili. V některých kategoriích o umístění rozhodovaly vteřiny.

Klára Janíková

Pořádání JML v Hodoníně

Mistrovství oblasti ve sprintu z pohledu pořadatele....

...asi úplně vzrušující čtení nebude. Rozhodně to není takové drama, jako závodit a bojovat o nominaci na MČR. Ale i tak jsem byla v napětí, protože žádný závod jsem ještě nerozhodovala.

Lehká nervozita byla v týdnu předtím (sorry, jsem v horách a lovím signál), těsně předtím (vrátíme se včas?), úplně těsně předtím (opáčko z pravidel nad ranním čajem) i přímo na místě (co tu mám vlastně dělat?). Ale to už byla úvodní info-schůzka, rozdala se práce a na úvahy nebyl čas. Hlavně nepoztrácet závodníky v ulicích Hodonína (parkoviště

Pořádání JML v Hodoníně

obsadili atleti), ani v obří hale ... a pak exkurz do terénu obhlédnout kontroly. Opravdu velmi, velmi letecký. Tady bude rozhodující nepřeletět – síť ulic je pravoúhlá a tvary domů se stále opakují. Hlavně, že vše sedí podle popisů – na poslední chvíli doladujeme a pak rychle na start! Začíná se přesně, dávám si bod mínus za chybějící startovku.

Startovka je ale krátká, ve skupině se rozcvičují naši nejmladší pod taktovkou Věrky a vše jde podle plánu. Rychle do cíle poslechnout si reakce (tip od Honzy). Většinou zaznívá předvídatelné „Hezká atletika“. Delší rozprava se Zeldou o tom, co by se dalo příště udělat lépe. Odpočet, kdy můžeme uzavřít cíl. Na trati už téměř nikdo není, u cílové kontroly vítám dvě poslední účastnice na trati HDR i s kočárky. Do terénu vyráží sběrači a zatímco se píšou diplomy,

zjišťujeme u hlídačů kontrol, jak to probíhalo v terénu. Na vyhlášení zatleskáme nejlepším sprinterům (dnes doslova!) Jihomoravské oblasti a sesbíráme vše, co po nás zůstalo na shromaždišti. Ještě protokol a hotovo! V autě bych úlevou nejraději usnula, kdybych nemusela řídit, nervozita je konečně pryč. Tak teda ahoj, prázdniny!

Veronika Křístková

Polaris — XXIV. ročník — #183

Autoři: Adam Jonáš, Jolana Baševá, Denisa Finstrlová, Marek Minář, Jan Drábek, Eva Hiklová, Charlotte Peňázová, Jan Popovič, Tomáš Kučera, David Polách, Gabriela Hiršová, Filip Jančík, Kamila Beránková, Markéta Rotková, Miloš Nykodým, Barbara Stachoňová, Zuzana Kováčová, Magda Barnatová, David Valnoha, Barbora Zelníková, Hana Dvořáková, Anna Auermüllerová, Petr Macháček, Klára Janíková, Veronika Křístková

Děkuji všem, kteří napsali článek, i všem, kteří přečeli celý Polaris až sem.